

'Vertrouwen in de toekomst'

'Verhaal halen' in de boskant
ledere vrijdag van 12.30 -12.55u (m.u.v. juli en augustus)

Zie voor actuele info: www.deboskant.nl

de boskant
RK SPIRITUEEL CENTRUM

Fluwelen Burgwal 45 den Haag
Corr: Korte Koediefstraat 25, 2511 CE Den Haag
info@deboskant.nl 070 3614180

Overweging 'Verhaal halen'
12 december 2014

Elizabeth Boddens Hosang

Exodus 15:22-27

De uittocht uit de Egypte is een van de belangrijkste gebeurtenissen in de geloofsgeschiedenis van Israël. Wat daar gebeurde heeft het geloof van Israël gevormd, zo heeft Israël God leren kennen. Een God die bevrijdt. Een God die met mensen meetrekt op hun levensreis, door de woestijn, naar het nieuwe land. God die bevrijdt, die ons doet uittrekken uit wat we kennen naar een onbekende toekomst.

Het volk zuchtte, leed zwaar in Egypte. En toen Mozes zich opwierp als bevrijder zagen ze even dat het misschien anders zou kunnen. Door het visioen van vrijheid hebben ze moed gevat. Dat ging niet van het ene moment op het andere. Het duurde even voor ze genoeg vertrouwen hadden in Mozes. En in God. Want God, de God van hun voorouders, zou bij hen zijn. Dat was ook zijn naam: ik zal er zijn.

Op de avond van de uittocht moet er een gevoel van gespannen verwachting zijn geweest. Maar bij de eerste tegenslag zakt de moed in hun schoenen. Daar staan ze. Het verleden hebben ze achter zich gelaten. Ze kunnen niet meer terug. Er is ook letterlijk geen weg terug, de Egyptenaren zitten hen op de hielen. Veranderen is niet makkelijk. Ook al weet je soms dat het anders moet en misschien ook wel kan, dan nog is het een enorme stap. Maar er is geen weg terug, alleen een weg vooruit. En die gaat dwars door de zee.

En dan blijkt dat het kan! Geen zee te hoog. Ze staan aan de overkant, Egypte hebben ze achter zich gelaten. Er is opluchting, dankbaarheid over de bevrijding. Maar de euforie duurt niet lang. Ze komen in Mara en het water is bitter. Ze beklagen zich bij Mozes. En Mozes roept God aan. Die wijst op een stuk hout, en als Mozes dat in het water gooit, wordt het water zoet. Soms kun je je blindstaren op een situatie, zie je alleen problemen terwijl de oplossing voor de hand ligt.

En zo gebeurde het. Zo leer je vertrouwen. Vertrouwen is heel kwetsbaar. Als je vertrouwen beschaamd wordt dan neemt niet alleen het vertrouwen af maar ook het vermogen om te vertrouwen. En als je vertrouwen wordt bevestigd dan neemt het vermogen om te vertrouwen toe, het groeit. Zo kwetsbaar is vertrouwen. Israël leert vertrouwen, leert op God vertrouwen in de woestijn. Toch is er steeds weer de angst, twijfel, wantrouwen, onzekerheid.

En in die onzekerheid komt ook de bange vraag op: "Van wie was eigenlijk dit onzalige plan?" Van jou Mozes of ook van God. "Is de HEER nu in ons midden of niet?"

Die vraag komt op als het slecht gaat. Als het goed gaat zal niemand vragen,

waar is God? Is de Heer in ons midden? We nemen aan dat het ons goed gaat omdat God in ons midden is. Dankbaar aanvaardden we het goede in ons leven als een geschenk van God, als een zegen. God is goed, dus het goede komt van God.

Maar als het tegen zit, wat dan? Als het slecht gaat? Waar is God dan? Dan lijkt God afwezig. 'Is de Heer nu in ons midden of niet?'

Veranderen is moeilijk. Bij elke tegenslag is er opnieuw twijfel. Maar wij zijn onderweg naar de toekomst van God. Zo graag houden wij vast aan ons eigen verleden. Twijfelen we over de toekomst. Waar zal deze onzekere geloofsreis ons naar toe leiden? Hoe kunnen we samen gemeenschap zijn in de toekomst? Waar, in welk gebouw, en ook hoe. Zo'n veranderingsproces is als een tocht door de woestijn, in zeker zin onzeker en niet altijd even makkelijk. Wat Israël daar in de woestijn heeft moeten leren is vertrouwen. Vertrouwen op Mozes, op God, maar ook op zichzelf. Water stroomt uit een rots in een woestijn. Brood uit de hemel. Alsof het verhaal wil zeggen: Wie in die God gelooft kan nooit meer wanhopen.

Laten wij om vertrouwen vragen om verder te trekken, het veilige achter ons te laten, deze plek die ons zo dierbaar is, en een nieuwe toekomst tegemoet te gaan.